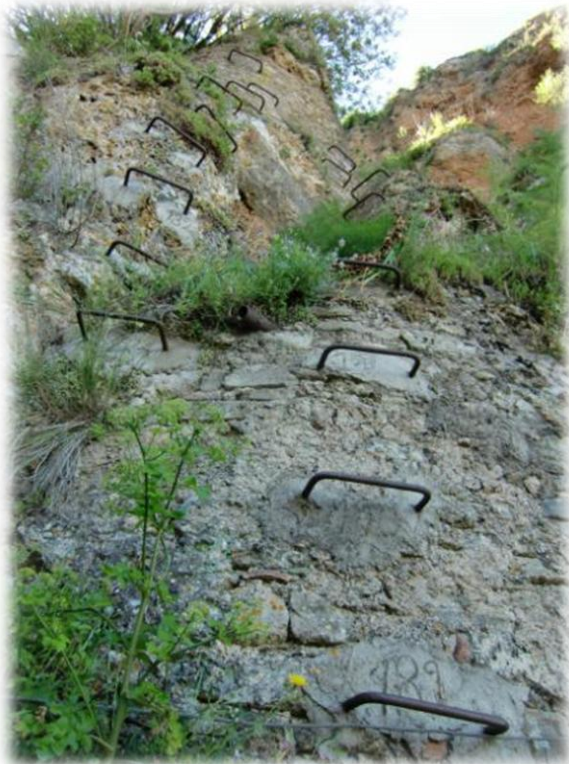

De foto hierboven is de “nieuwe brug”. Het bouwen van deze brug gebeurde in 1751 en was pas 43 jaar later afgewerkt. Aan de onderkant van de brug werd een gevangenis gebouwd. Ontsnappen uit deze gevangenis was nagenoeg onmogelijk.

We laten een groepsfoto maken door een van de vele toeristen die in Ronda rond lopen.

Na de klettersteig doen we nog een korte wandeling in en rond Ronda. Het is vandaag bloedheet en we pikken in het centrum van Ronda dan ook een terrasje mee.

Momenteel is men in Andalusië bezig met het aanleggen van een nieuwe GR, de Gran Senda de Malaga of de GR 249. Deze route is 650 km lang en gaat in een grote lus rond geheel Andalusië.

Vanaf 2015 zal de GR 249 geheel aangeduid zijn. Deze GR gaat door veel natuurgebieden en doet enkele mooie plaatsen aan waaronder El Chorro, Ardales, El Burgo en Ronda.

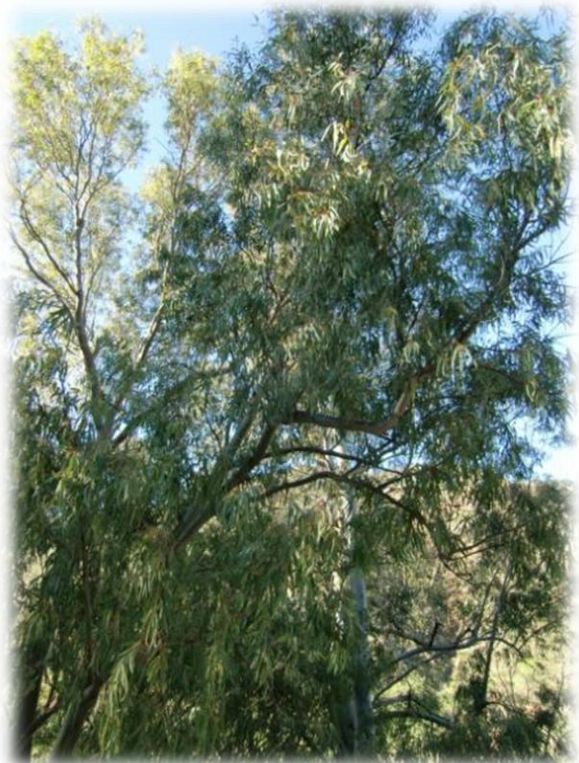
De oudste stierenvechtenarena bevindt zich hier ook. Jaarlijks houdt men er nog 4 stierengevechten. De arena en de musea die er aan verbonden zijn kunnen bezocht worden.

Dinsdag 29 april 2014

- Plaats : Tolox - luswandeling in de Sierra de las Nieves
- Stijgen : 1.200 m
- Dalen : 1.200 m
- Afstand : 20 km
- Duur : 9 uur

De vijgencactus is een veel voorkomende wilde plant in Spanje. Sommige variëteiten zijn zelfs wintervast. De rode vruchten zijn vijgachtig, vandaar de naam. Sommige variëteiten hebben zeer smakelijke vruchten waar onder andere confituur van gemaakt wordt. Andere soorten worden enkel gebruikt als veevoeder.

De Camino del Rey heb ik voor het eerst, per toeval, gezien tijdens een tocht langsheen de GR 7 in Andalusië. Dat was in december 2010 en Jan was er toen eveneens bij. Ik had wel al de Youtubefilmpjes over de Camino gezien maar ik wist niet dat dit pad zich in Spanje bevond. Sedert die dag is de Camino del Rey steeds op mijn verlanglijstje blijven staan. Nu ze het pad gingen heraanleggen was de nood plotseling hoog om de Camino nog te kunnen lopen.

Een goede manier om een cactusvijg te eten zonder zich te prikken aan de scherpe doorns is de volgende: men prikt de vrucht met een vork op en zet deze op een bord. Vervolgens snijdt men met een scherp mes beide uiteinden af en snijdt haaks hierop de schil door. Vervolgens rolt men met de vork (of met de hand, maar raak de buitenkant van de schil niet aan) het vruchtvlees uit de vrucht.

We hebben de gehele dag geen mens gezien behalve op het einde van de tocht zien we voor ons uit een groepje mensen op een topje staan. Het blijkt een groep te zijn, allen familieleden en woonachtig in Erembodegem, het buurdorp van Jan.

In de auto doet Guido altijd een dutje. Maar voor hij in slaap valt telt hij schaapjes en zet daarvoor stevast zijn bril op. Vandaag barbecue.

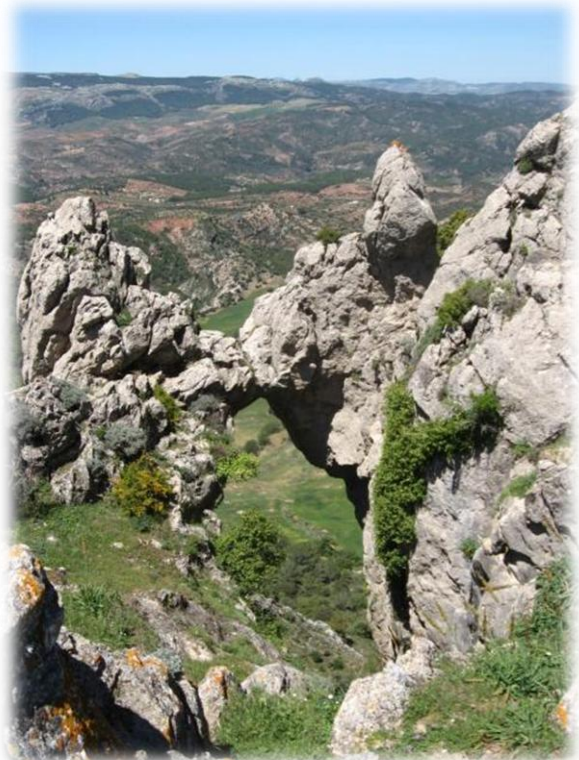

Woensdag 30 april 2014

- Plaats : El Burgo - luswandeling in de Sierra de las Nieves
- Stijgen : 1.300 m
- Dalen : 1.300 m
- Afstand : 23 km
- Duur : 9 uur

El Burgo is samen met 8 andere dorpen in 2008 uitgeroepen tot Bioreservaat. Er zitten lynxen, een soort wilde bergkatten, otters, arenden, vossen en ooievaars.

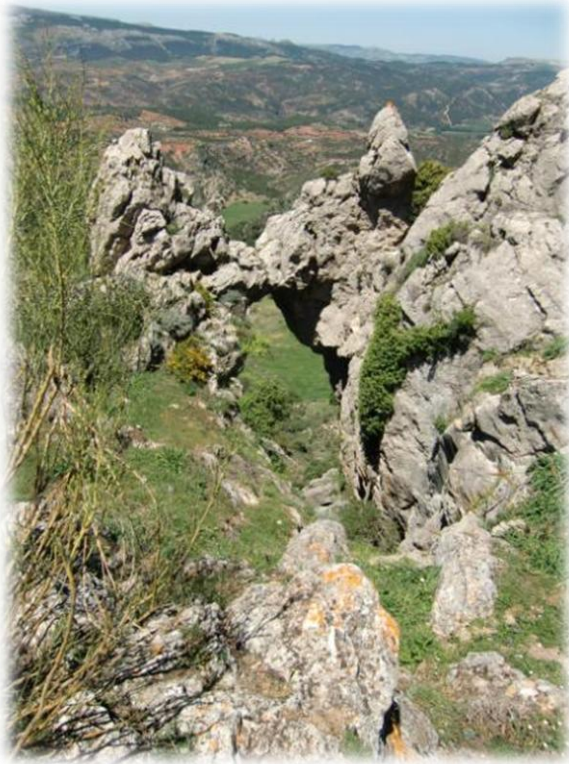

De lynx is een zeer schuw dier en is zelden waar te nemen door de mens. Men herkent de lynx aan de pluimachtige oortoppen. Ze hebben ook brede, gevoerde, poten om over sneeuw te lopen.

Het was vandaag terug een warme dag. Het was tevens een zware dag. De paden waren dikwijls weg of dichtgegroeid. Morgen gaan we terug de Camino verkennen.

Donderdag 1 mei 2014

- Plaats : El Chorro - luswandeling en 3de verkenning van de Camino
- Stijgen : 1.000 m
- Dalen : 1.000 m
- Afstand : 20 km
- Duur : 8 uur

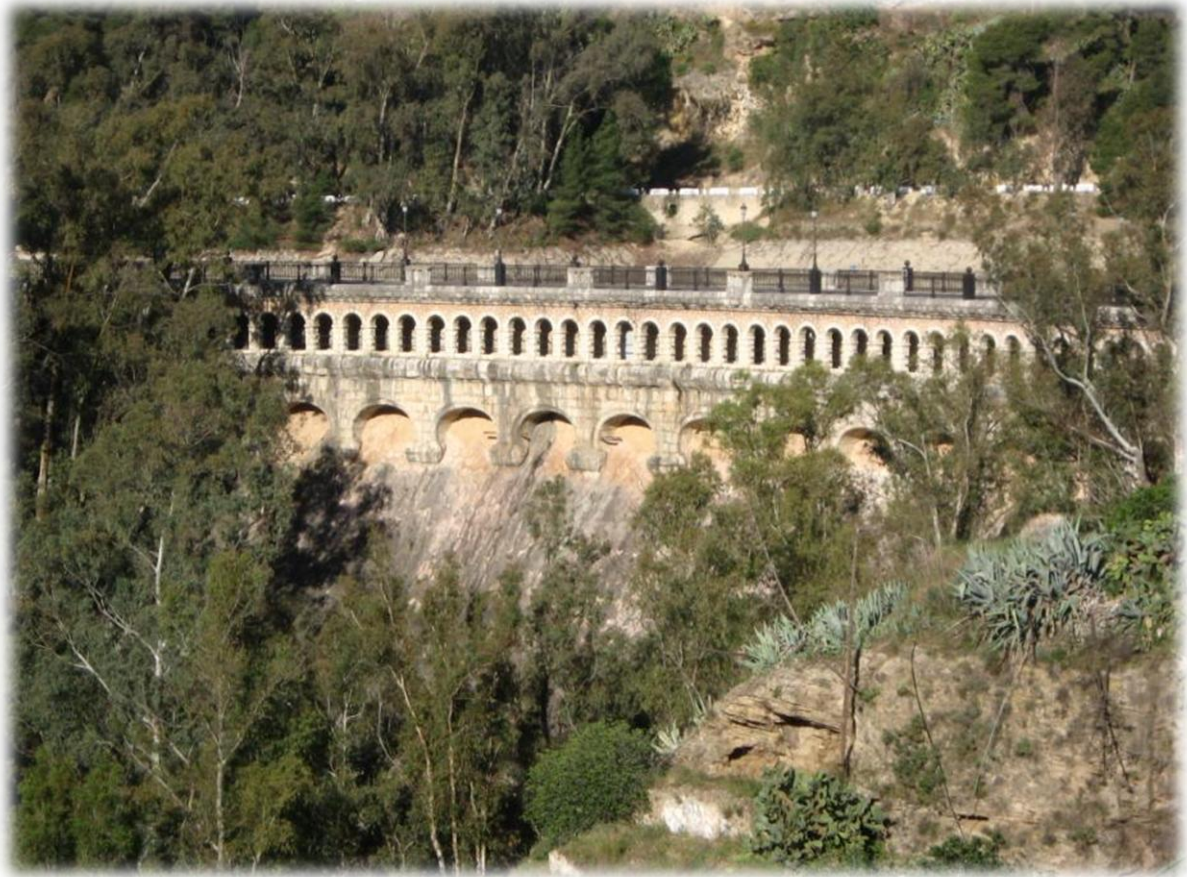

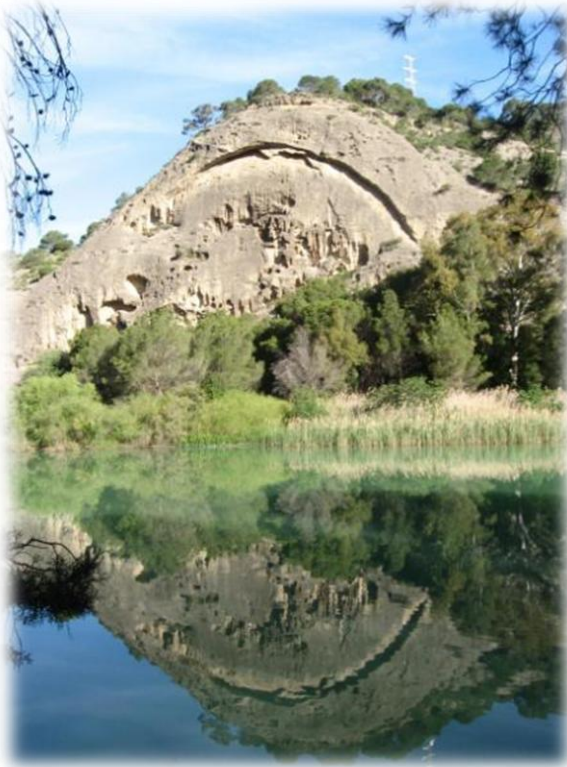
Vandaag is het de bedoeling om, via een top, tot op de Camino te komen. Ivo is daar twee jaar geleden al langs die weg op de Camino geraakt. Indien we er niet kunnen geraken zullen we er normaal gezien wel zicht op hebben.

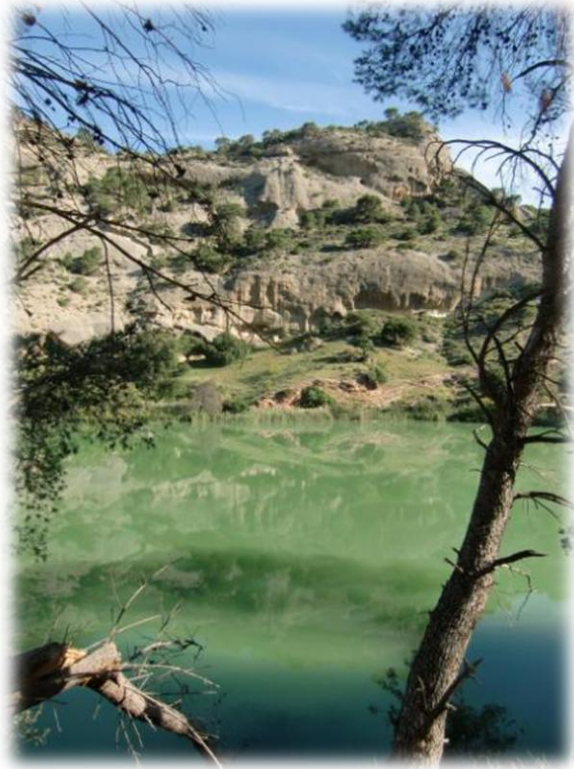
Ondanks dat het pad in 1992 officieel werd gesloten werd het betreden ervan toch nog gedoogd. Er werden dan ook kabels en touwen gehangen om tot op het pad te komen. De Spaanse overheid, wou met het sluiten van het pad ontkomen aan eventuele schadeclaims bij ongevallen.

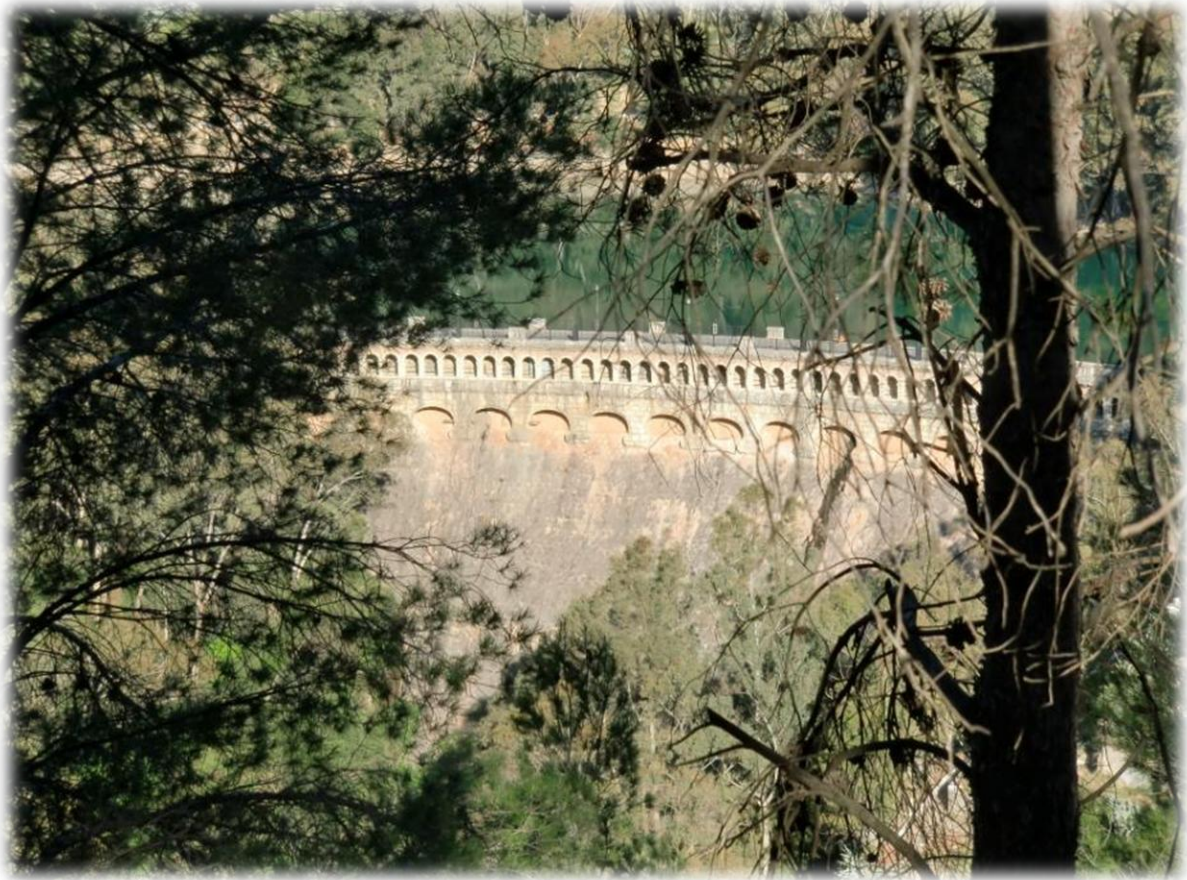

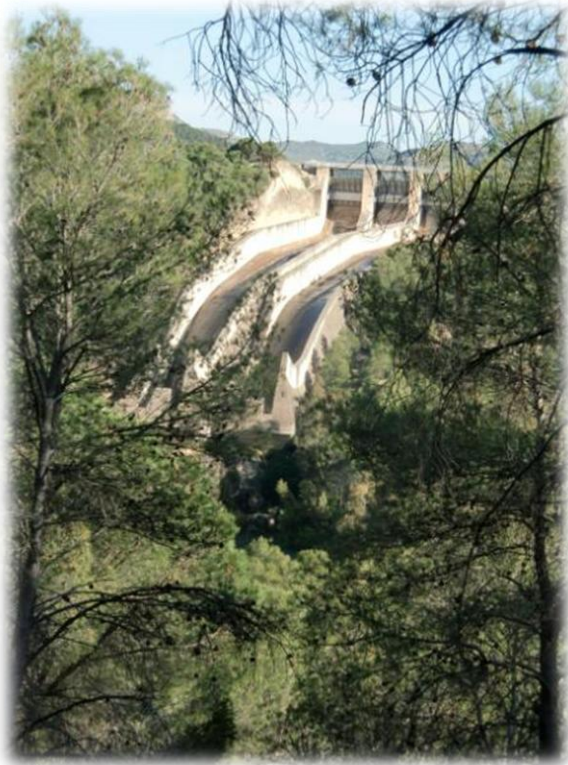
Ik heb mijn grote rugzak mee, mijn helm en klimtouwen voor het geval we deze zouden nodig hebben om tot op de Camino te geraken.

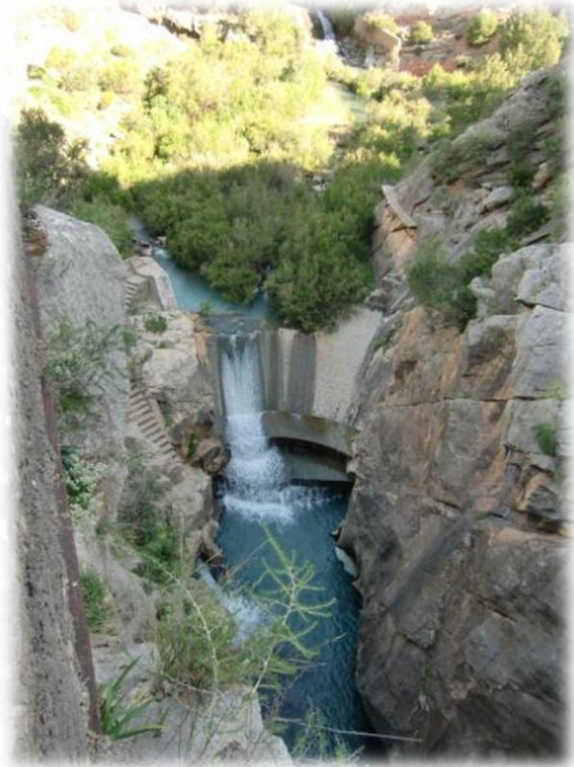
Toen het pad in 1992 gesloten werd was het al sterk in verval doordat de betonnen platen door betonrot en de tand des tijds begonnen af te brokkelen en er spontaan gaten in kwamen. Dit verval trad al vlug op doordat de betonplaten destijds vervaardigd werden door een eenvoudige mengeling van zand en cement. Er werd geen ijzer in het beton verwerkt omdat het maar een tijdelijk pad betrof dat men na de bouw van de dam zou afbreken.

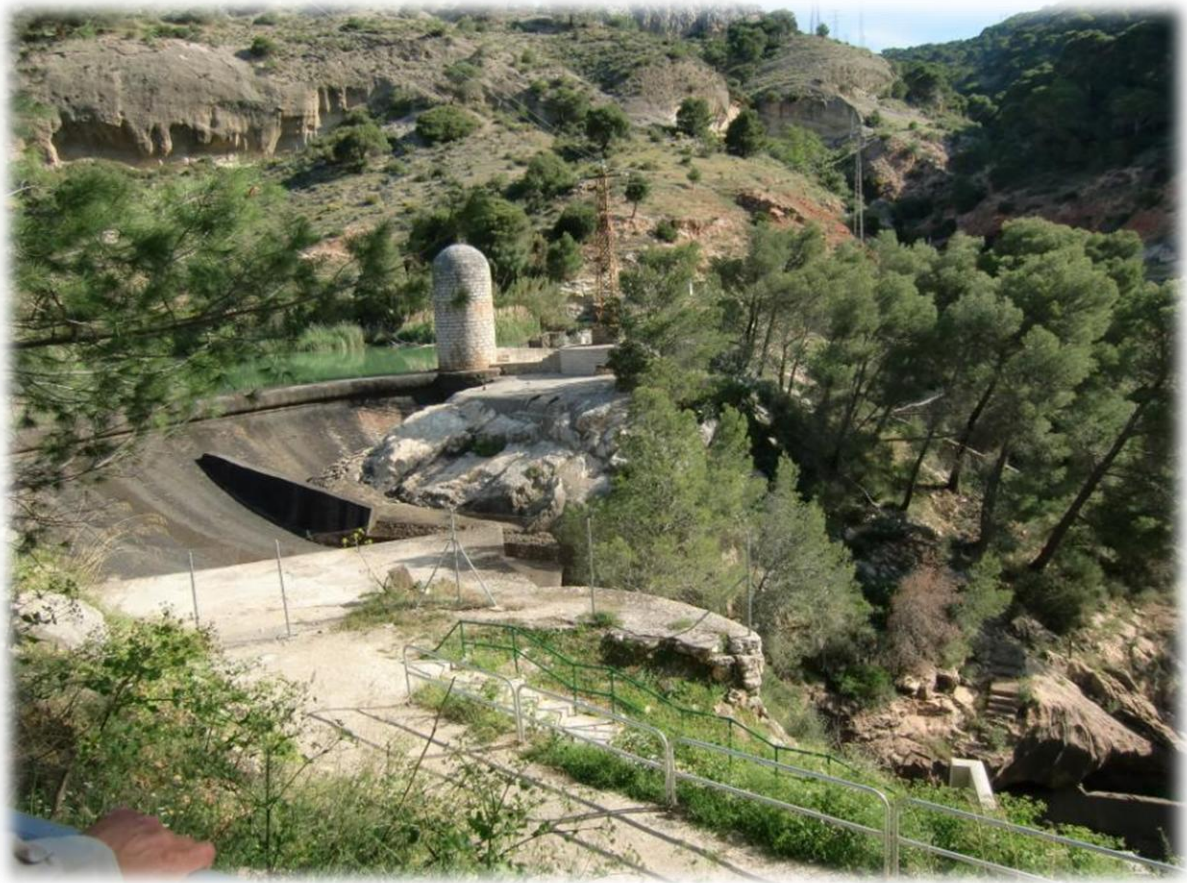

De Camino del Rey kreeg pas echt bekendheid toen de eerste filmpjes op Youtube verschenen zo'n 20 jaar geleden. Sedertdien weten avonturiers de weg naar het pad te vinden en vonden ook de eerste dodelijke ongevallen plaats.

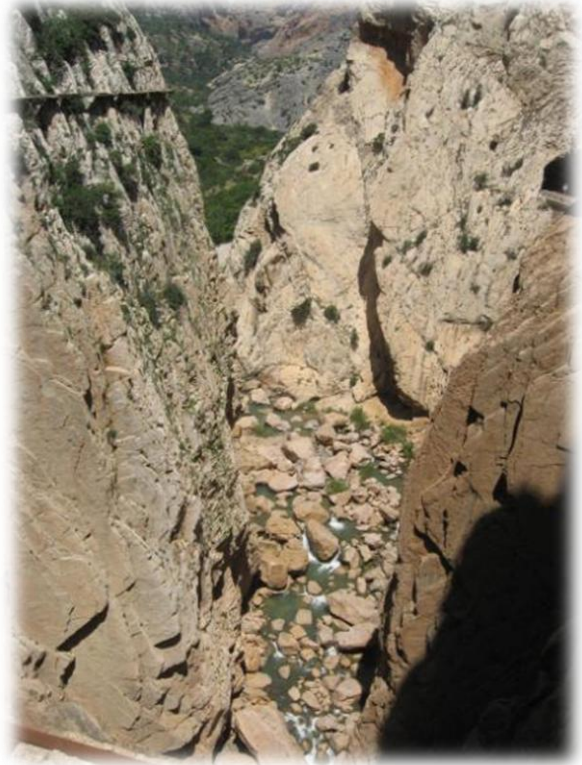
Tijdens onze wandeling komen we aan het einde van de Camino, aan de dam. En net zoals aan het begin van de Camino zijn hier ook de eerste tientallen meters van het pad weg gekapt om de toegang onmogelijk te maken.

De rivier Guadelhorce loopt door El Chorro. Boven op de berg heeft men een stuwdam gebouwd om elektriciteit te produceren. Als er weinig vraag is naar elektriciteit, zoals 's nachts, haalt men water uit de rivier en wordt het water overgeheveld naar de stuwdam.

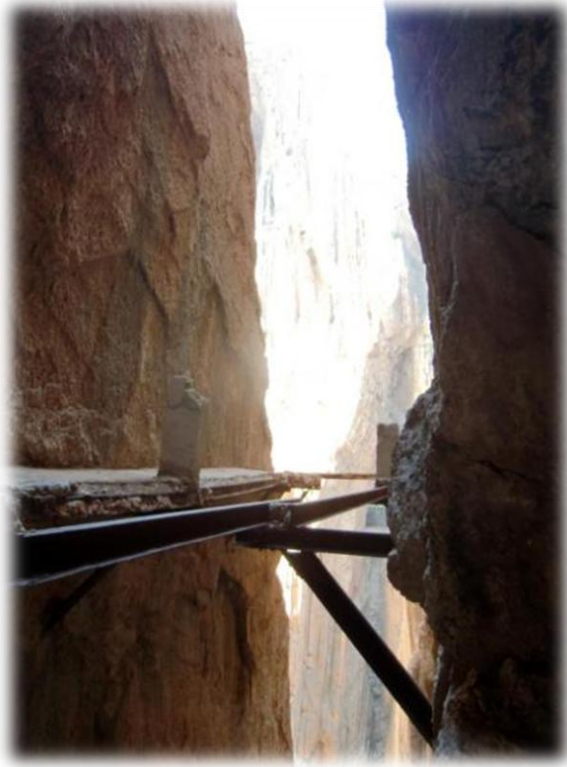
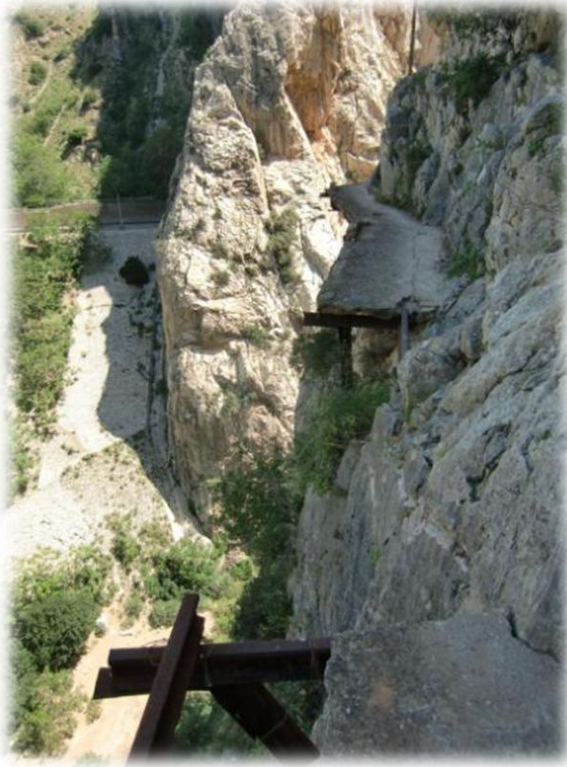
Men pompt het water niet naar boven maar men haalt het water naar boven via een grote spiraal. Eens deze spiraal in werking is ziet men het water in de rivier zienderogen zakken

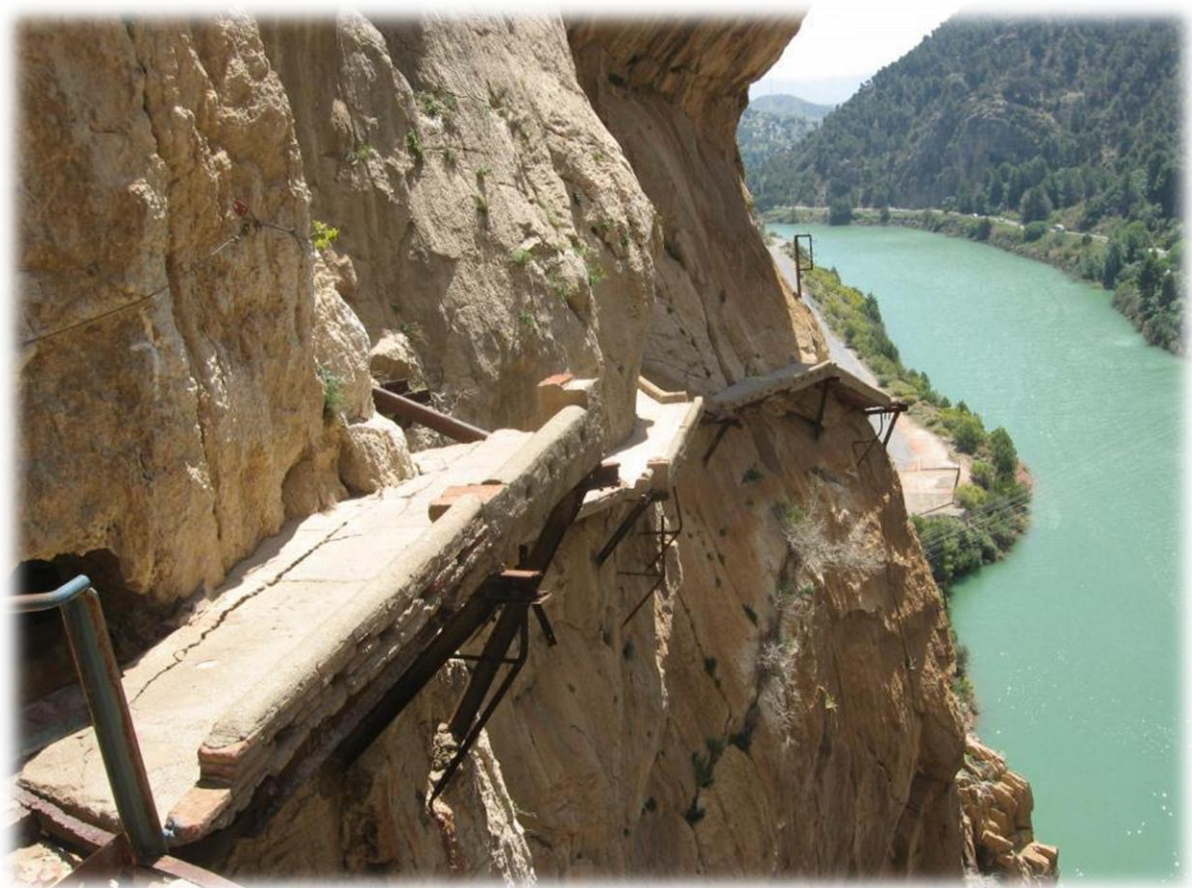

We gaan naar de top die boven de Camino del Rey gelegen is. Het grootste gedeelte gaat over paden maar eens over de top zijn er geen paden meer en is het afdalen naar de Camino langs een slijle rotswand. Van op de top hebben we tevens zicht op de Camino.

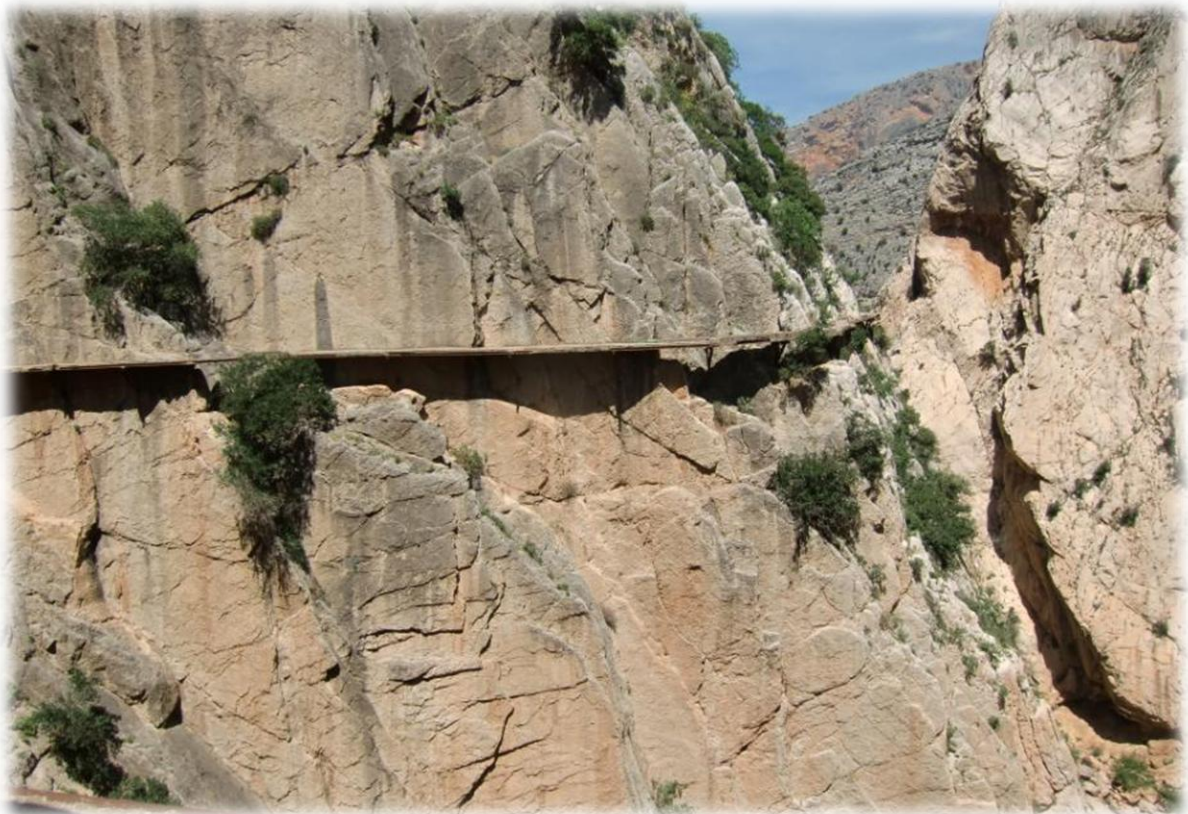
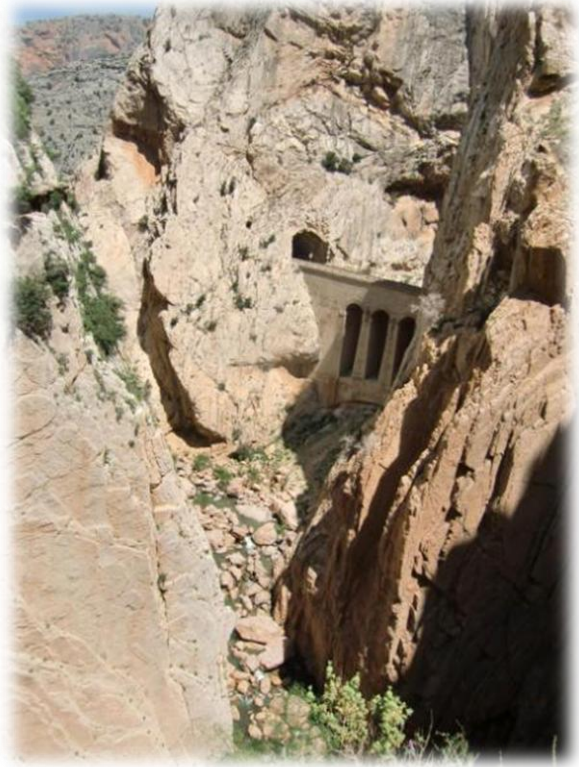
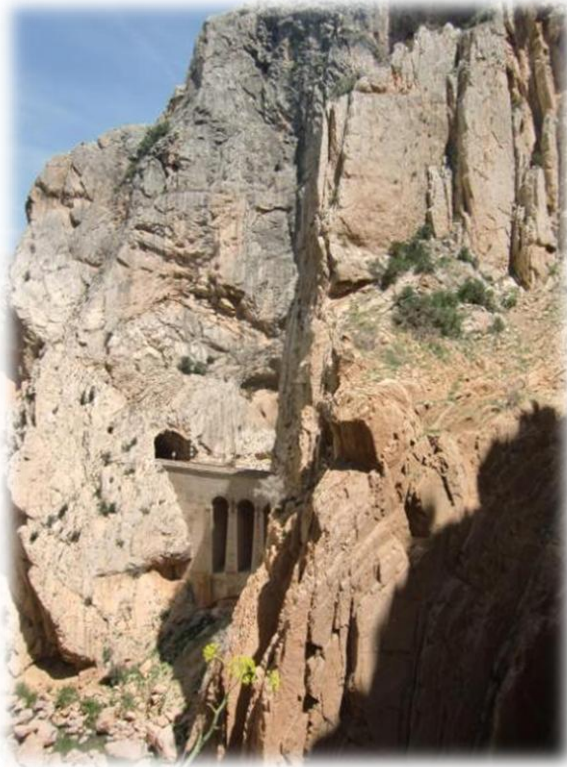

Als we aan de Camino komen zitten daar twee klimmers te eten. Een van die klimmers komt naar ons toe en vraagt ons wat we komen doen. We zeggen dat we aan het wandelen zijn.

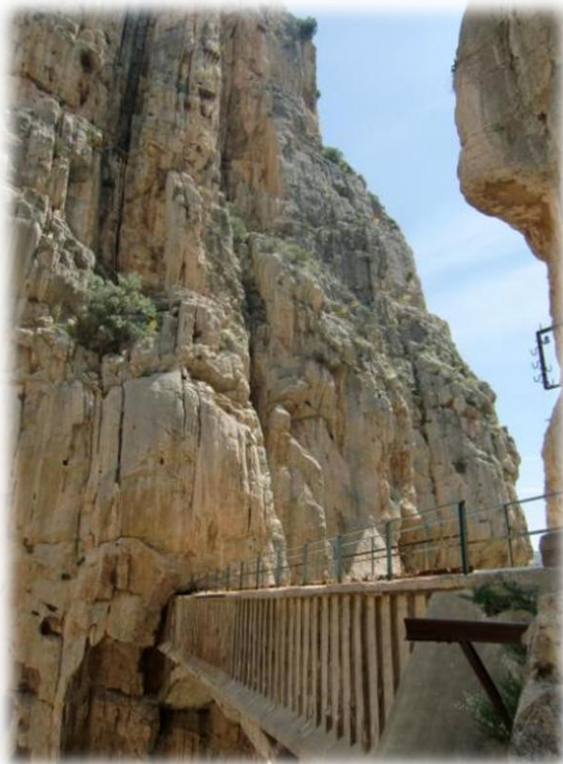
**ZONA DE OBRAS
PROHIBIDO EL ACCESO
PROHIBIDO ESCALADA**

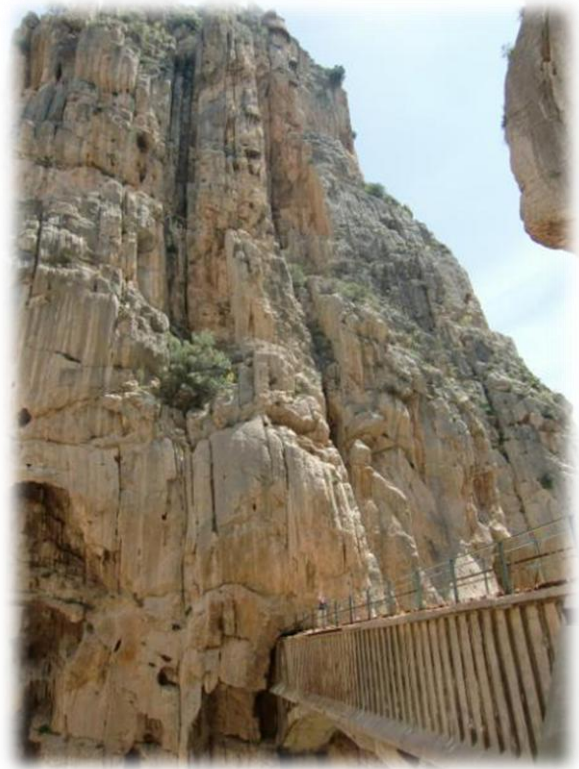
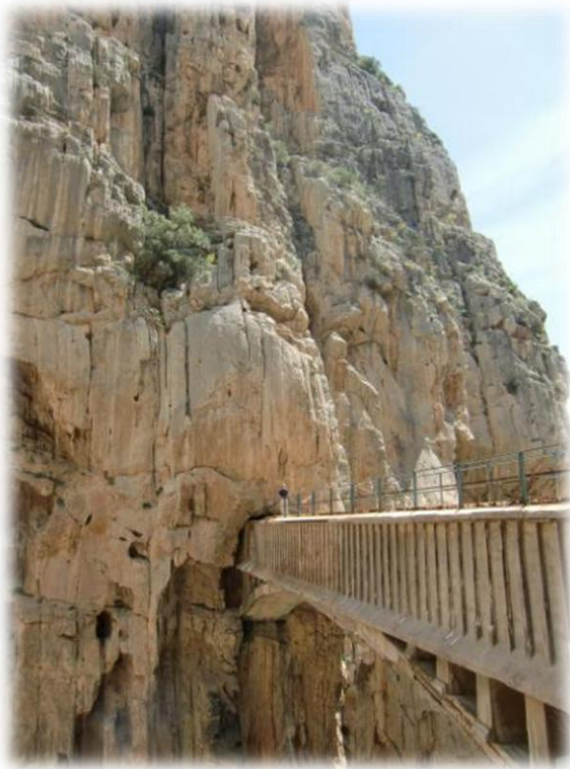

De klimmer vraagt vervolgens van waar we komen. We zeggen dat we uit België komen maar dat interesseert hem niet. Hij wil weten hoe we hier terecht gekomen zijn. We wijzen naar de top van de berg maar hij snapt niet dat we via die weg tot de Camino zijn kunnen komen. Hij weet wel dat we niet via de Camino gekomen zijn want daar had hij zicht op.

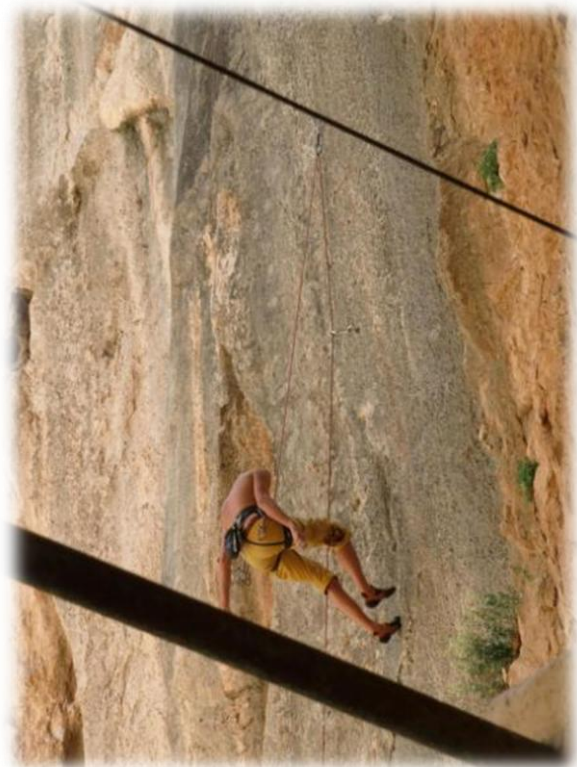

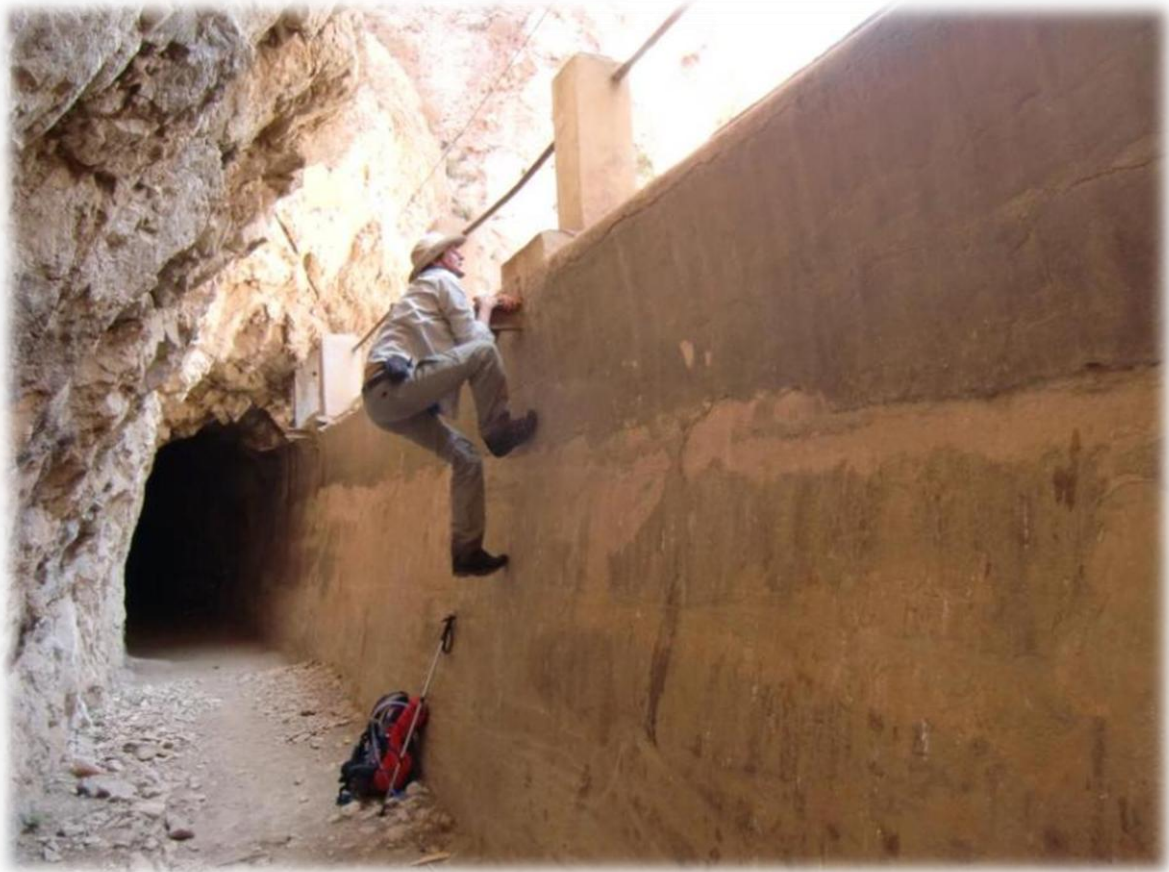
De klimmer verbiedt ons uitdrukkelijk om de Camino te betreden. We kennen de functie van die man niet maar als dat maar een gewone klimmer is heeft die niets aan ons te zeggen. We zeggen hem dat de Camino ons niet interesseert en dat we nog nooit van die Camino gehoord hebben.

De klimmer verlaat ons maar ik vertrouw het niet en we blijven nog wat zitten. Tien minuten later staat hij daar terug. Hij negeert ons volledig en stapt de tunnel in. Na 5 minuten komt hij terug.

Opnieuw maakt de klimmer er ons op attent dat we in geen geval de Camino mogen betreden. We schuddeballen alle drie van neen, maar van zodra hij uit het zicht is nemen we toch een kijkje op de brug.

Ik vind het fantastisch dat we tot op de Camino geraakt zijn. De Camino kunnen we nu niet doen. We hebben ons klettersteigmateriaal niet bij en het is ook te laat om er nu nog aan te beginnen. We wagen morgen onze kans. Gieren vliegen boven onze hoofden. Zou dit een slecht voorteken zijn?